

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **P. T.**, zastoupen: Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10 - Vršovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2017, č. j. OAM-31/LE-LE05-P12-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 6. 2017, č. j. 60 Az 16/2017 - 68, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 16/2017 - 68, ze dne 16. 6. 2017 **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 16. 6. 2017, č. j. 60 Az 16/2017 - 68, (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2017, č. j. OAM-31/LE-LE05-P12-2017, (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Polská republika (dále jen „Polsko“).

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, a to z důvodu hrozící vážné újmy spočívající v reálném nebezpečí nutnosti návratu do stěžovatelovy země původu, což hrozí s ohledem na absenci dostatečných procesních práv v azylovém řízení v Polsku. Důvodností odkladného účinku v případě kasační stížnosti proti rozsudku, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o zastavení azylového řízení, jehož následkem má být předání žadatele do Polska, se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016 - 39. Podle stěžovatele není důvodu se od této rozhodovací praxe odchylovat. Stěžovatel žádá o přiznání odkladného účinku z toho důvodu, aby mohl do konečného soudního rozhodnutí legálně zůstat na území České republiky.

V případě nepřiznání odkladného účinku by došlo k nenapravitelnému zásahu do stěžovatelových práv. Získání mezinárodní nebo doplňkové ochrany žadatelem z Ukrajiny v Polsku je prakticky nemožné, neboť Polsko striktně aplikuje institut vnitřního přesídlení. Dále žádá o odkladný účinek rovněž proto, že v Polsku je pronásledován vyděrači, kteří mu vyhrožují vážnou újmou na zdraví či životě. Bez přiznání odkladného účinku nebude mít pro stěžovatele další řízení žádný smysl. Stěžovatel žádá, aby byl odkladný účinek přiznán až do skončení řízení o žalobě, jelikož v případě, že by byl přiznán pouze do skončení řízení o kasační stížnosti a věc by byla vrácena soudu k dalšímu řízení, účinky odkladného účinku by odpadly.

[3] K tomuto návrhu žalovaný ve **vyjádření** uvedl, že obsahem žádosti o přiznání odkladného účinku jsou spíše námitky proti napadenému rozsudku. Stěžovatel tedy ani tak netvrdí ani nezdůvodňuje, jaká nepoměrně větší újma by mu nepřiznáním odkladného účinku hrozila, zato podrobně zdůvodňuje, proč nemůže být přemístěn zrovna do Polské republiky. Samotná otázka příslušnosti členského státu k rozhodování o udělení mezinárodní ochrany je předmětem kasační stížnosti a soud o ní nemůže rozhodovat již v této fázi řízení. Stěžovatel svá tvrzení o hrozícím nebezpečí na území Polska nijak nedoložil, zůstávají tak čistě obecnými tvrzeními, zatímco soud by měl rozhodovat vždy o žádosti konkrétní osoby a ve vztahu k ní. Podstatou žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku je skutečnost, že v Polské republice mu nebude žádost o mezinárodní ochranu vyřízena kladně. Mimoto zcela obecně dodává, že se obává jednání soukromých osob. Žalovaný se domnívá, že vyčkat výsledku soudního rozhodnutí může stěžovatel prakticky kdekoliv, a to tím spíše, že je zastoupen kvalifikovaným advokátem. Povinnost zvažovat, zda v členském státě, do kterého má být stěžovatel přemístěn, nedochází k systematickým nedostatkům, se promítá i do rozhodování o tom, zda má být kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. V daném případě již prvostupňový soud nedospěl při řešení stejné otázky při posuzování žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané žaloby k závěru o existenci skutečnosti, ze které by bylo možné usuzovat na nemožnost přemístění s ohledem na čl. 3 Úmluvy. Právě paušální vyloučení odkladného účinku žaloby je důležité pro celé fungování dublinského systému. Z tohoto důvodu je třeba, aby důvody stěžovatele, pro které chce setrvat na území České republiky, byly skutečně závažné a ojedinělé. Obava z „vyděračských skupin“ neobstojí, neboť stěžovatel v minulosti v Polské republice zhruba 3 měsíce pobýval a žádný strach nepocíťoval. Žalovaný navrhl žádost na přiznání odkladného účinku zamítnout.

[4] Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelův návrh je důvodný a **přiznal kasační stížnosti odkladný účinek**.

[5] Podle § 32 odst. 5 zákona o azylu „(p)odání kasační stížnosti má odkladný účinek, mělo-li jej podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.“ Podle § 32 odst. 2 zákona o azylu „(p)odání žaloby podle odstavce 1 má odkladný účinek, s výjimkou žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. b), d), f) a g), žaloby proti rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, žaloby proti rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany a rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. g). O přiznání odkladného účinku podle soudního řádu správního lze požádat pouze společně s podáním žaloby.“

[6] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), v návaznosti na § 32 odst. 2 a 5 zákona o azylu, v posuzované věci kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. „soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky

pokračování

rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“

[7] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Nejvyšší správní soud k návrhu na přiznání odkladného účinku předně uvádí, že usnesením ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016-39, na které odkazuje stěžovatel, Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek kasační stížnosti za situace, kdy byl odkladný účinek přiznán již v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v nyní posuzované věci krajský soud usnesením ze dne 12. 5. 2017, č. j. 60 Az 16/2017 - 37, zamítl žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, přezkoumávané napadené rozhodnutí tak již bylo pravomocné a vykonatelné. Ze správního spisu nicméně neplyne, že by již došlo k přemístění stěžovatele do příslušného členského státu. Nejvyšší správní soud nyní vychází z předpokladu, že nedojde-li k odkladu právních účinků napadeného rozhodnutí do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, bude stěžovatel v důsledku právních účinků pravomocného a vykonatelného rozhodnutí nucen opustit území České republiky, a to ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto přihlédl k újmě tvrzené stěžovatelem, která má spočívat v tom, že by byl nucen k návratu do země, která mu podle jeho názoru nezajistí plný rozsah procesních práv v azylovém řízení (srov. také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 Azs 229/2016-20, k otázce přiznávání odkladného účinku v případě tvrzených systémových nedostatků v azylovém řízení země, do které má být žadatel přemístěn). Stěžovatel tak újmu ve smyslu § 73 s. ř. s. tvrdil a Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedená újma je nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Nelze totiž bez dalšího dovozovat, že by přiznání odkladného účinku v tomto případě vůbec mohlo jiným osobám jakoukoliv újmu způsobit. První podmínka je tak splněna. Intenzita narušení veřejného zájmu by naopak vzhledem k předběžné povaze přiznání odkladného účinku byla nízká nebo maximálně mírná. Odkladný účinek kasační stížnosti neznemožní definitivně výkon správního rozhodnutí, neboť přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se účinky napadeného rozhodnutí toliko odkládají.

[9] Nejvyšší správní soud dále připomíná své usnesení ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96, publikované pod č. 786/2006 Sb. NSS, v němž uvedl, že „*odkladný účinek podle § 107 soudního řádu správního může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu ke přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (či jeho části), ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), ke jebož přezkumu se dotýčné řízení před krajským soudem vedlo*“. K tomu, aby přiznání odkladného účinku v tomto případě mohlo naplnit jeho smysl, který spočívá v oddálení nepříznivých důsledků napadeného správního rozhodnutí ve vztahu ke stěžovateli, je třeba odkladný přiznat nejen ve vztahu k napadenému rozsudku, nýbrž také ve vztahu k napadenému rozhodnutí, a proto tak Nejvyšší správní soud tímto usnesením činí.

[10] Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu